

Ο ΕΚΑΤΟ-
ΝΤΑΧΡΟ-
ΝΟΣ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ
ΑΠΟ
5 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ!

ΓΙΟΥΝΑΣ
ΓΙΟΥΝΑΣΟΝ

ΠΟΥ ΠΗΔΗΞΕ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑ-
ΘΥΡΟ ΚΑΙ
ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HUNDRAÅRINGEN SOM KLEV UT GENOM
FÖNSTRET OCH FORSVANN

Από τις Εκδόσεις Piratförlaget, Στοκχόλμη 2009

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο εκατοντάχρονος που πήδηξε
από το παράθυρο και εξαφανίστηκε**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jonas Jonasson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γρηγόρης Ν. Κονδύλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jonathan Pelham

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελευθερός & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Jonas Jonasson, 2010

By agreement with Pontas Literary & Film Agency

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2013

ISBN 978-960-496-859-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΓΙΟΥΝΑΣ ΓΙΟΥΝΑΣΟΝ

Ο ΕΚΑΤΟ-
ΝΤΑΧΡΟ-
ΝΟΣ

ΠΟΥ ΠΗΔΗΞΕ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑ-
ΘΥΡΟ ΚΑΙ
ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ

*Μετάφραση από τα σουηδικά:
Γρηγόρης Ν. Κονδύλης*

Ιδιαίτερες ευχαριστίες στον Μίκε, στη Λίζα,
στον Ρίξον, στη Μοντ και στον θείο Χανς.
Γιούνας

Κανένας δε θα μπορούσε να μαγέψει το ακροατήριό του καλύτερα από τον παππού όταν καθόταν στο παγκάκι –έδρα της ψευτουριάς– ελαφρώς γερμένος πάνω στο μπασιτόνι του και με το στόμα γιομάτο ταμπάκο.

«Ποπό, παππού! Μα είναι αλήθεια όλα αυτά που λες;» κάναμε εμείς τα μικρά κοιτώντας τον σαν χάννοι.

«Κείνους που λεν μόνο αλήθειες να μην τους γρικότε και πολύ», απαντούσε ο παππούς.

Τούτο το βιβλίο είναι αφιερωμένο σ' αυτόν.

Γιούνας Γιούνασον

1

Δευτέρα 2 Μαΐου 2005

Θα έλεγε κανείς πως θα μπορούσε να είχε πάρει την απόφασή του νωρίτερα και πως θα είχε τον αντρισμό να ανακοινώσει την απόφασή του στον περίγυρο. Αλλά ο Άλαν Κάρλσον ποτέ δε σκότιζε το μυαλό του για παρόμοια πράγματα και καταστάσεις.

Με άλλα λόγια, η σκέψη δεν είχε προκάμει να διαμορφωθεί καλά καλά στο μυαλό του ηλικιωμένου άντρα όταν άνοιξε το παράθυρο του δωματίου του –ήταν στο ισόγειο του γηροκομείου που βρισκόταν στο Μαλμσέπινγκ της Σέριμλαντ– το δρασκελίσε και βγήκε έξω στο παρτέρι.

Τον δυσκόλεψε τούτο το εγχείρημα. Και δεν ήταν διόλου παράξενο, μια που ο Άλαν συμπλήρωνε τα εκατό χρόνια ακριβώς εκείνη τη μέρα. Σε μια ώρα, και λιγότερο ίσως, θα άρχιζε το πάρτι γενεθλίων στο καθιστικό του γηροκομείου. Ακόμα και ο δήμαρχος θα ήταν εκεί. Και η τοπική εφημερίδα. Και όλοι οι άλλοι ηλικιωμένοι. Και όλο το προσωπικό, με μπροστάρη την αδελφή Άλις, την κακίστρα.

Απόμενε μόνο το τιμώμενο πρόσωπο, που δεν το 'χε σκοπό να εμφανιστεί.

Δευτέρα 2 Μαΐου 2005

Ο Άλαν Κάρλσον στεκόταν διστακτικός στο παρτέρι με τους πανσέδες που διέτρεχε τη μεγάλη πλευρά του γηροκομείου. Φορούσε καφετί σακάκι και παντελόνι στο ίδιο χρώμα. Στα πόδια είχε ένα ζευγάρι καφετιές παντόφλες. Δεν ήταν άνθρωπος που ακολουθούσε τις επιταγές της μόδας – σπάνια τις ακολουθεί κανείς με τόσα χρόνια στην πλάτη του. Τώρα ετοιμαζόταν να το σκάσει από το πάρτι των γενεθλίων του, επίσης σπάνιο σε τέτοια ηλικία, κυρίως επειδή σπανίως φτάνει κανείς σε τέτοια ηλικία.

Ο Άλαν σκέφτηκε αν έπρεπε να μπει στον κόπο να συρθεί πάλι μέσα από το παράθυρο για να πάρει το καπέλο και τα παπούτσια, αλλά μόλις συνειδητοποίησε ότι τουλάχιστον είχε το πορτοφόλι μαζί του, στην εσωτερική τσέπη του σακακιού, αποφάσισε ότι όλα ήταν καλά. Αποκλειόταν δηλαδή η αδελφή Άλις, η οποία είχε αποδείξει επανειλημμένως ότι διέθετε μια έκρηξη αίσθησης (διότι, όπου κι αν έκρυβε την μπουκάλια του με το σναπς, εκείνη το έβρισκε), να περιπολούσε τώρα εκεί μέσα επειδή θεωρούσε ότι κάτι ύποπτο συνέβαινε;

Μπα, καλύτερα να φύγω όσο είναι ακόμα καιρός, σκέφτηκε ο Άλαν και δρασκελίσε, με τα γόνατα να τριζούν, το παρτέρι. Στο πορτοφόλι, απ' ό,τι θυμόταν, είχε μερικά κατοστάρινα κι αυτό ήταν

καλό, διότι δε θα ήταν καθόλου εύκολο να μείνει μακριά από τον κόσμο, γι' αυτό και ήταν ανάγκη να έχει πέντε φράγκα πάνω του.

Γύρισε το κεφάλι του και έριξε μια ματιά σ' εκείνο το γηροκομείο που μέχρι πριν από λίγο πίστευε ότι θα ήταν το τελευταίο του κατάλυμα σε τούτο τον κόσμο. Μετά είπε στον εαυτό του ότι θα μπορούσε κάλλιστα να πεθάνει κάπου αλλού.

Ο εκατοντάχρονος έφυγε περπατώντας, φορώντας τις καρτουλοπαντόφλες του – τις έλεγαν έτσι επειδή οι πολύ ώριμοι άντρες σπάνια φτάνουν μακρύτερα από τα παπούτσια τους όταν κατουράνε. Διέσχισε πρώτα ένα πάρκο, έπειτα ένα λιβάδι, εκεί όπου στήνονταν κατά καιρούς υπαίθρια παζάρια στην κατά τα άλλα ήσυχη πόλη. Έπειτα από καμιά διακοσαριά μέτρα ο Άλαν έφτασε στην επιβλητική μεσαιωνική εκκλησία της περιοχής, μπήκε μέσα και κάθισε σε έναν πάγκο, δίπλα σε μερικές ταφόπλακες, για να ξεκουράσει τα γόνατά του. Η μικρή επισκεψιμότητα σε τούτο τον ιερό ναό θα επέτρεπε στον Άλαν να βρει για λίγο την ησυχία του εκεί μέσα. Πρόσεξε, με κάποια ειρωνική διάθεση, ότι είχε γεννηθεί την ίδια χρονιά με κάποιον Χένινγκ Άλγκοτσον που ήταν κάτω από την ταφόπετρα, απέναντι από εκεί που καθόταν τώρα ο Άλαν. Η διαφορά ανάμεσά τους ήταν, μεταξύ άλλων, ότι ο Χένινγκ είχε αφήσει την τελευταία του πνοή πριν από εξήντα ένα χρόνια.

Αν ήταν διαφορετικός τύπος, ο Άλαν ίσως αναρωτιόταν από τι είχε πεθάνει ο Χένινγκ, μόλις τριάντα εννέα χρόνων. Ο Άλαν όμως δεν έχωνε τη μύτη του σε όσα έκανε ο κόσμος, ειδικά αν μπορούσε να το αποφυγεί· και ως επί το πλείστον μπορούσε.

Έτσι, αντί γι' αυτό, σκέφτηκε ότι μάλλον έκανε λάθος που καθόταν στο γηροκομείο και πίστευε ότι καλό θα ήταν να πέθαινε μακριά απ' όλους. Διότι, όσο κι αν τον πονούσε το κορμί, πρέπει να ήταν περισσότερο ενδιαφέρον και διδακτικό να βρίσκεται μακριά από την αδελφή Άλις από το να κείται ακίνητος δυο μέτρα κάτω από το χώμα.

Με τις σκέψεις αυτές, ο εορτάζων σηκώθηκε, αγνόησε τα πονεμένα γόνατά του, αποχαιρέτησε τον Χένινγκ Άλγκοτσον και συνέχισε την ανοργάνωτη φυγή του.

Κατευθύνθηκε προς τα νότια διασχίζοντας το νεκροταφείο μέχρι που βρέθηκε μπροστά σε έναν πέτρινο τοίχο. Δε θα ήταν πάνω από ένα μέτρο ύψος, αλλά ο Άλαν δεν ήταν εμποδιστής, εκατοστάρης ήταν – σε χρόνια. Στην άλλη πλευρά του τοίχου τον περίμενε ο σταθμός υπεραστικών λεωφορείων του Μαλμσέπινγκ και ο γέρος είχε ήδη καταλάβει ότι προς τα εκεί θα τον οδηγούσαν τα τρεμάμενα πόδια του. Κάποτε, πριν από πάρα πολλά χρόνια, ο Άλαν είχε διασχίσει τα Ιμαλάια. Ήταν ένα πολύ δύσκολο εγχείρημα. Ο Άλαν αυτό σκεφτόταν τώρα που στεκόταν μπροστά από το τελευταίο εμπόδιο ανάμεσα στον ίδιο και στον σταθμό υπεραστικών λεωφορείων. Το σκεφτόταν μάλιστα τόσο έντονα, ώστε ο μαντρότοιχος άρχισε να συρρικνώνεται μπροστά στα μάτια του και να εξαφανίζεται σχεδόν. Όταν έφτασε να γίνει ένα τίποτα, ο Άλαν τον δρασκελίσε, παρά την ηλικία και τα γόνατά του.

Σπανίως επικρατεί στριμωξίδι στο Μαλμσέπινγκ, και τούτη η ηλιόλουστη μέρα δεν αποτελούσε εξαίρεση του κανόνα. Ο Άλαν δεν είχε συναντήσει ούτε έναν άνθρωπο από τη στιγμή που είχε αποφασίσει, με περισσή σπουδή, να μην εμφανιστεί στο γενέθλιο πάρτι των εκατό του χρόνων. Και η αίθουσα αναμονής του σταθμού των λεωφορείων ήταν επίσης σχεδόν άδεια όταν ο Άλαν τη διέσχισε σέρνοντας τις παντόφλες του. Σχεδόν άδεια. Καταμεσής στην αίθουσα υπήρχαν δύο σειρές με παγκάκια, με ενωμένες τις ράχες τους. Όλες οι θέσεις ήταν ελεύθερες. Στην αριστερή πλευρά υπήρχαν δύο γκισέ. Το ένα ήταν κλειστό, ενώ πίσω από το άλλο καθόταν ένας μικρόσωμος και λιπόσαρκος άντρας με μικρά, στρογγυλά γυαλιά, αραιά, χτενισμένα στο πλάι μαλλιά και γιλέκο υπηρεσιακής στολής. Ο άντρας σήκωσε ενοχλημένος το βλέμμα από την οθόνη του υπολογιστή όταν μπήκε

ο Άλαν. Ίσως σκέφτηκε ότι είχε πέσει διαολεμένη δουλειά τούτο το απόγευμα. Ο Άλαν μόλις είχε ανακαλύψει ότι δεν ήταν ο μοναδικός ταξιδιώτης στην αίθουσα. Σε μια γωνιά στεκόταν ένας λεπτός νεαρός άντρας με μακριά, ξανθά και λιπαρά μαλλιά, αγκαθωτά γένια και ένα τζιν μπουφάν που έγραφε Never Again στην πλάτη.

Ο νεαρός ήταν πιθανώς αναλφάβητος, μια που στεκόταν και προσπαθούσε να ανοίξει την πόρτα της τουαλέτας για ΑΜΕΑ, λες και η πινακίδα «Κλειστό», με μαύρα γράμματα σε πορτοκαλί φόντο, δε σήμαινε απολύτως τίποτα.

Αμέσως μετά πήγε, επιτέλους, στη διπλανή τουαλέτα, αλλά εκεί συνάντησε ένα άλλο πρόβλημα. Μάλλον ο νεαρός δεν ήθελε να αποχωριστεί τη μεγάλη γκριζα βαλίτσα του με ρόδες, και η τουαλέτα εκείνη ήταν πολύ μικρή και για τους δύο. Ο Άλαν συνειδητοποίησε ότι ο νεαρός είτε έπρεπε να αφήσει τη βαλίτσα απέξω όσο θα έκανε την ανάγκη του είτε θα έσπρωχνε μέσα τη βαλίτσα και θα έμενε ο ίδιος απέξω.

Ο Άλαν όμως δεν το είχε σκοπό να ενδιαφερθεί για τα προβλήματα του νεαρού. Έτσι, κατέβαλε αρκετή προσπάθεια για να πάρει τα πόδια του και να φτάσει με μικρά βήματα μέχρι το ανοιχτό γκισέ και τον μικρόσωμο άντρα. Τον ρώτησε αν υπήρχε κάποιο δημόσιο μεταφορικό μέσο –οποιοδήποτε, που να πήγαινε οπουδήποτε– στα επόμενα λεπτά, και αν υπήρχε τι θα του κόστιζε.

Ο ανθρωπάκος εκεί μέσα φαινόταν κουρασμένος. Και μάλλον είχε χάσει το νήμα της κουβέντας κάπου στο μέσον της ερώτησης του Άλαν, διότι έπειτα από μερικά λεπτά σκέψης είπε:

«Και προς τα πού ακριβώς σκέφτεται ο κύριος να ταξιδέψει;»

Ο Άλαν πήρε μια βαθιά ανάσα και υπενθύμισε στον ανθρωπάκο ότι μόλις του είχε ανακοινώσει ότι θεωρούσε το καθαυτό ταξίδι –και τον τρόπο ταξιδιού, φυσικά– υποδεέστερης σημασίας παράγοντες σε σχέση με πράγματα όπως α) ώρα αναχώρησης και β) κόστος εισιτηρίου.

Ο ανθρωπάκος έμεινε και πάλι σιωπηλός για μερικά δευτε-

ρόλεπτα, ενώ κοιτούσε μπροστά του τους πίνακες δρομολογίων, προσπαθώντας να χωνέψει τα λόγια του Άλαν.

«Το λεωφορείο 202 αναχωρεί για το Στρέγκνες σε τρία λεπτά. Βολεύει;»

Ναι, τον διαβεβαίωσε ο Άλαν, τον βόλευε· και αμέσως έλαβε την πληροφορία ότι το λεωφορείο αυτό θα έφευγε από τη στάση ακριβώς έξω από την κεντρική είσοδο του σταθμού και ότι καλύτερα θα ήταν να αγοράσει το εισιτήριο απευθείας από τον οδηγό.

Ο Άλαν αναρωτήθηκε μέσα του τι ακριβώς έκανε εκείνος ο ανθρωπάκος μέσα στο γκισέ αν δεν πουλούσε εισιτήρια, αλλά δεν είπε τίποτε. Αλλά ίσως και ο ανθρωπάκος που καθόταν εκεί μέσα να έκανε την ίδια ερώτηση στον εαυτό του. Έτσι, ο Άλαν τον ευχαρίστησε για τη βοήθειά του και το χέρι του ανέβηκε ψηλά για να σηκώσει το καπέλο του σε ένδειξη αποχαιρετισμού – το καπέλο που ωστόσο δεν είχε πάρει μαζί του, πάνω στη βιασύνη του.

Ο εκατοντάχρονος πλησίασε μία από τις δύο σειρές με παγκάκια και κάθισε μόνος, με συντροφιά τις σκέψεις του. Εκείνο το αναθεματισμένο άρτι γενεθλίων στο γηροκομείο θα άρχιζε στις τρεις· απέμεναν μόλις δώδεκα λεπτά. Από λεπτό σε λεπτό θα άρχιζαν να κοπανούν την πόρτα του δωματίου του, και μετά θα γινόταν χαμός.

Ο εορτάζων χαμογέλασε στον εαυτό του εκεί που καθόταν, ενώ ταυτόχρονα παρατήρησε, με την άκρη του ματιού του, ότι κάποιος πλησίαζε. Ήταν εκείνος ο λεπτός νεαρός με τα μακριά, ξανθά και λιπαρά μαλλιά, με τα αγκαθωτά γένια και το τζιν μπουφάν με την επιγραφή Never Again στην πλάτη. Κατευθυνόταν προς τον Άλαν, κυλώντας τη μεγάλη βαλίτσα του πάνω στις τέσσερις μικρές ρόδες. Ο Άλαν αντιλήφθηκε ότι υπήρχε μεγάλος κίνδυνος να χρειαστεί να κουβεντιάσει με τον μακρουμάλλη. Και γιατί όχι; Θα μπορούσε να πάρει μια ιδέα για το πώς σκεφτόταν η σημερινή νεολαία για πράγματα και καταστάσεις.

Έγινε όντως διάλογος, έστω κι αν δεν ήταν τόσο φιλοσοφημένος. Ο νεαρός σταμάτησε μόλις λίγα μέτρα από εκεί που καθόταν ο Άλαν, φάνηκε να τον μελετά για λίγο, και έπειτα είπε:

«Δε μου λες...»

Ο Άλαν απάντησε ευγενικά ότι του ευχόταν κι αυτός ένα καλό απόγευμα, και κατόπιν τον ρώτησε αν μπορούσε να τον βοηθήσει σε κάτι. Ναι, μπορούσε. Ο νεαρός ήθελε να φυλάξει ο Άλαν τη βαλίτσα του για να κάνει την ανάγκη του στην τουαλέτα. Αν και η ακριβής διατύπωση του νεαρού ήταν η εξής:

«Πρέπει να χέσω».

Ο Άλαν του είπε ευγενικά ότι μπορεί βέβαια να ήταν γέρος και αδύναμος, αλλά η όρασή του ήταν καλή και ότι δε θα ήταν πολύ δύσκολο να προσέξει για λίγο τη βαλίτσα του νεαρού. Ωστόσο, συνέστησε στον νεαρό να κάνει την ανάγκη του όσο πιο γρήγορα μπορούσε, επειδή ο Άλαν έπρεπε να επιβιβαστεί σύντομα στο λεωφορείο.

Αυτό το τελευταίο ο νεαρός δεν το άκουσε, διότι έφυγε βιαστικά για την τουαλέτα πριν προλάβει ο Άλαν να ολοκληρώσει την απάντησή του.

Ο εκατοντάχρονος δεν ήταν από αυτούς που εκνευρίζονται με τον κόσμο, ασχέτως αν υπήρχε ή όχι λόγος να το κάνει, και δεν ήταν διόλου ενοχλημένος με την ανάγωση συμπεριφορά του νεαρού. Βεβαίως, δεν ένιωθε και καμιά ιδιαίτερη συμπάθεια για τον εν λόγω νεαρό, και αυτό είχε σημασία για ό,τι έμελλε να συμβεί σε λίγο.

Αυτό που συνέβη συγκεκριμένα ήταν ότι το λεωφορείο 202 εμφανίστηκε έξω από την κεντρική είσοδο του σταθμού μόλις μερικά δευτερόλεπτα μετά την είσοδο του νεαρού στην τουαλέτα. Ο Άλαν κοίταξε το λεωφορείο και μετά τη βαλίτσα, έπειτα ξανά το λεωφορείο και για άλλη μια φορά τη βαλίτσα.

«Ότως ή άλλως έχει ρόδες», είπε στον εαυτό του. «Και μια λωρίδα, από την οποία μπορείς να την τραβήξεις».

Και έτσι ο Άλαν κατάφερε να εκπλήξει και τον ίδιο του τον

εαυτό όταν πήρε –αν επιτρέπεται να το θέσει έτσι κανείς– μια πολύ θετικής σημασίας απόφαση.

Ο οδηγός του λεωφορείου ήταν εξυπηρετικός και ευγενικός. Βοήθησε τον ηλικιωμένο άντρα με τη βαλίτσα να επιβιβαστεί.

Ο Άλαν τον ευχαρίστησε για τη βοήθεια και έβγαλε το πορτοφόλι του από την εσωτερική τσέπη του σακακιού. Ο οδηγός τον ρώτησε αν ο κύριος θα πήγαινε μέχρι το τέarma, το Στρέγκνες δηλαδή, ενώ ο Άλαν μετρούσε τα χρήματά του. Εξακόσιες πενήντα κορόνες σε χαρτονομίσματα και μερικά κέρματα. Σκέφτηκε ότι καλό θα ήταν να κάνει όσο περισσότερη οικονομία μπορούσε και με αυτό κατά νου έβγαλε ένα πενήντάρι και ρώτησε:

«Πόσο μακριά μπορεί να φτάσει κανείς μ' αυτό εδώ;»

Ο οδηγός απάντησε χαρωπά ότι είχε συνηθίσει να βλέπει ανθρώπους που γνώριζαν πού ήθελαν να ταξιδέψουν και όχι πόσο θα κόστιζε το ταξίδι, αλλά η περίπτωση αυτή ήταν εντελώς διαφορετική. Έπειτα κοίταξε τον πίνακα δρομολογίων και τιμών και του ανακοίνωσε ότι με σαράντα οχτώ κορόνες θα μπορούσε να φτάσει μέχρι το Μπύρινγκε.

Ο Άλαν είπε ότι αυτό ήταν καλό. Πήρε έτσι το εισιτήριο και δύο κορόνες ρέστα. Την κλεμμένη βαλίτσα ο οδηγός την είχε βάλει στον χώρο αποσκευών, πίσω από τη θέση του οδηγού, ενώ ο Άλαν πήγε και κάθισε στην πρώτη δεξιά σειρά θέσεων. Από εκεί μπορούσε να δει, από το παράθυρο, την αίθουσα αναμονής του σταθμού. Η πόρτα της τουαλέτας ήταν ακόμα κλειστή όταν ο οδηγός έβαλε πρώτη και το λεωφορείο ξεκίνησε. Ο Άλαν ευχήθηκε να ανακουφιζόταν πραγματικά ο νεαρός εκεί μέσα, λαμβανομένης υπόψη της απογοήτευσης που θα ένιωθε σύντομα.

Το λεωφορείο προς το Στρέγκνες δεν ήταν καθόλου γεμάτο αυτό το απόγευμα. Στην προτελευταία θέση καθόταν μια μεσήλικη γυναίκα, η οποία είχε επιβιβαστεί στο Φλεν, στη μέση μια νεαρή μητέρα που με δυσκολία είχε επιβιβαστεί στη Σουλμπέργια με τα

δύο παιδιά της, εκ των οποίων το ένα σε καροτσάκι, και μπροστά ένας πολύ ηλικιωμένος άντρας που είχε ανέβει στο Μαλμσέπινγκ.

Ο τελευταίος καθόταν τώρα και αναρωτιόταν για ποιον λόγο είχε κλέψει εκείνη τη μεγάλη γκριζα βαλίτσα με τις τέσσερις ρόδες. Μήπως επειδή ήταν σε θέση να το κάνει, ή επειδή ο ιδιοκτήτης ήταν ανόητος; Μήπως επειδή η βαλίτσα μπορεί να περιείχε ένα ζευγάρι παπούτσια και –γιατί όχι;– ένα καπέλο, ή μήπως επειδή ο πολύ ηλικιωμένος άντρας δεν είχε τίποτα να χάσει; Όχι, ο Άλαν δεν μπορούσε να απαντήσει σε τίποτε από αυτά. Όταν η ζωή κυλάει με υπερωρίες, είναι εύκολο να τολμάς κάποιες αποκοιτιές, σκέφτηκε και κάθισε πιο αναπαυτικά στη θέση του.

Η ώρα είχε πάει τρεις όταν το λεωφορείο προσπέρασε το Μπγιερντάμεν. Ο Άλαν διαπίστωσε ότι μέχρι αυτή τη στιγμή ήταν ικανοποιημένος από το πώς είχε εξελιχθεί η μέρα του. Κατόπιν έκλεισε τα μάτια του για να πάρει έναν απογευματινό υπνάκο.

Την ίδια στιγμή η αδελφή Άλις χτυπούσε την πόρτα του δωματίου 1 στο γηροκομείο του Μαλμσέπινγκ. Χτύπησε αρκετές φορές.

«Ωρα να σταματήσεις τώρα τα καμώματα, Άλαν. Ο δήμαρχος και όλοι οι άλλοι έχουν ήδη έρθει. Ακούς; Μη μου πεις ότι το ξανάριξες στο ποτό, Άλαν. Βγες τώρα αμέσως, Άλαν! Άλαν;»

Περίπου την ίδια ώρα άνοιξε η πόρτα της μίας και μοναδικής –προσωρινώς σε λειτουργία– τουαλέτας στον σταθμό του Μαλμσέπινγκ και από εκεί βγήκε ένας ανακουφισμένος, και με τις δύο έννοιες της λέξης, νεαρός. Έκανε μερικά βήματα προς το κέντρο της αίθουσας, καθώς τακτοποιούσε τη ζώνη του με το ένα χέρι και με το άλλο ίσιωνε τα μαλλιά του. Έπειτα σταμάτησε, κοίταξε τις δύο άδειες σειρές των θέσεων και κατόπιν έστρεψε το κεφάλι αμέσως δεξιά κι έπειτα αριστερά. Μετά είπε δυνατά:

«Μα τι στο διάβολο και στα γαμίδα έγινε...»

Σταμάτησε και ξεκίνησε μια νέα πρόταση:

«Θα πεθάνεις, κωλόγερε. Κάτσε να σε βρω πρώτα και θα δεις.»

Δευτέρα 2 Μαΐου 2005

Λίγο μετά τις τρεις το απόγευμα η γαλήνη και η ηρεμία εξαφανίστηκαν από το Μαλμσέπινγκ. Κι αυτό κράτησε πολλές μέρες. Η αδελφή Άλις στο γηροκομείο ανησύχησε αντί να θυμώσει και πήγε να πάρει το πασπαρτού. Κι επειδή ο Άλαν δεν είχε μπει στον κόπο να κρύψει την οδό διαφυγής του, αντιλήφθηκαν αμέσως ότι ο εορτάζων είχε σκαρφαλώσει και είχε βγει από το παράθυρο. Είχε σταθεί αναποφάσιτος στο παρτέρι, αν έκρινε κανείς από τις πατημασιές στο χώμα ανάμεσα στους πανσέδες, και μετά είχε εξαφανιστεί.

Λόγω της θέσης του, ο δήμαρχος ένιωσε πως έπρεπε να αναλάβει τα ηνία. Έδωσε εντολή στο προσωπικό να ξεκινήσουν να ψάχνουν ανά ζεύγη για τον Άλαν. Απέκλειαν την πιθανότητα να είχε πάει μακριά, οπότε οι ομάδες μπορούσαν να κινηθούν στην αμέσως γειτονική περιοχή. Έστειλαν, λοιπόν, ένα ζευγάρι στο πάρκο, ένα στην κρατική κάβα –εκεί όπου ο Άλαν πήγαινε και χάζευε καμιά φορά, κατά την αδελφή Άλις–, ένα στα άλλα καταστήματα της κεντρικής οδού Στουρ και ένα στο Κοινοτικό Κέντρο στον λόφο. Ο ίδιος ο δήμαρχος θα παρέμενε στο γηροκομείο για να προσέχει τους ηλικιωμένους που δεν είχαν χαθεί ακόμα και για να σκεφτεί το επόμενο βήμα. Έπειτα είτε στους ανιχνευτές του να είναι λίγο διακριτικοί· δεν ήταν ανάγκη να πά-

ρει η υπόθεση δημοσιότητα χωρίς κανέναν λόγο. Στο γενικό χάος που είχε προκύψει, ο δήμαρχος δε σκέφτηκε ότι ένα από τα ζευγάρια που είχε στείλει να ψάξουν αποτελούνταν από μια δημοσιογράφο της τοπικής εφημερίδας και τον φωτογράφο της.

* * *

Ο σταθμός υπεραστικών λεωφορείων της πόλης δε βρισκόταν στη βασική περιοχή αναζήτησης, σύμφωνα με το σχέδιο του δημάρχου. Εκεί υπήρχε, πάντως, άλλο ένα κέντρο ερεύνης, το οποίο συγκροτούσε ένα μόνο μέλος –νεαρός λεπτός άντρας πολύ οργανισμένος, με μακριά, ξανθά και λιπαρά μαλλιά, αγκαθωτά γένια και ένα τζιν μπουφάν που έγραφε Never Again στην πλάτη– που είχε ψάξει όλες τις γωνιές του σταθμού. Αλλά επειδή δεν είχε βρει πουθενά ούτε τον γέρο ούτε τη βαλίτσα, ο νεαρός αποφάσισε να απευθυνθεί στον ανθρωπάκο στο μοναδικό ανοιχτό γκισέ, προκειμένου να ζητήσει πληροφορίες σχετικά με τον γέρο και τον ενδεχόμενο προορισμό του.

Ο ανθρωπάκος είχε σίγουρα βαρεθεί τη δουλειά του, αλλά την επαγγελματική του αξιοπρέπεια τη διατηρούσε στο ακέραιο. Γι' αυτό και εξήγησε στον φωνακλά νεαρό ότι η ακεραιότητα των ταξιδιωτών στον σταθμό λεωφορείων δεν ήταν κάτι που μπορούσε κανείς να θίγει στα καλά καθούμενα, και με αυστηρό ύφος πρόσθεσε ότι επ' ουδενί επρόκειτο να δώσει στον νεαρό οποιαδήποτε πληροφορία εκείνος επιθυμούσε.

Ο νεαρός έμεινε σιωπηλός για λίγο και φαινόταν να μεταφράζει στα σουηδικά αυτά που του είχε μόλις πει ο άντρας. Κατόπιν μετακινήθηκε λίγο προς τα αριστερά, στην όχι και τόσο γερή και καθόλου απαραβίαστη πόρτα του γκισέ. Δεν μπόρεσε να κλείσει την πόρτα με τη δεξιά αρβύλα του, με αποτέλεσμα να πεταχτούν παντού σκλήθρες. Ο ανθρωπάκος δεν πρόλαβε να σηκώσει ούτε το ακουστικό, το οποίο πήγε να αρπάξει για να κα-

λέσει βοήθεια, προτού βρεθεί στον αέρα τινάζοντας σπασμωδικά τα πόδια του και αντικρίζοντας κατάφατσα τον νεαρό, που τον κρατούσε γερά και από τα δύο αυτιά.

«Μπορεί να μην ξέρω ακριβώς τι είναι ακεραιότητα, αλλά είμαι μανούλα στο να κάνω τον κόσμο να μιλάει», είπε ο νεαρός στον ανθρωπάκο προτού τον αφήσει να πέσει με πάταγο στην περιστρεφόμενη καρέκλα του.

Έπειτα ο νεαρός εξήγησε τι σκόπευε να κάνει στα γεννητικά όργανα του ανθρωπάκου με τη βοήθεια σφυριού και καρφιών, αν ο ανθρωπάκος δεν έκανε ό,τι του έλεγε. Η περιγραφή ήταν τόσο παραστατική, που έκανε τον ανθρωπάκο να αποφασίσει πάραυτα να του πει όσα γνώριζε, δηλαδή ότι ο γέρος πρέπει να έφυγε πιθανότατα με το λεωφορείο για το Στρέγκνες. Δε γνώριζε, ωστόσο, αν ο γέρος είχε πάρει μαζί του κάποια βαλίτσα, διότι δεν ήταν από τους τύπους που κατασκοπέυαν τους ταξιδιώτες στο κέντρο.

Αυτά είπε ο ανθρωπάκος και σταμάτησε να μιλάει, για να δει πόσο ικανοποιημένος ήταν ο νεαρός με αυτές τις πληροφορίες, και συνειδητοποίησε μεμιάς ότι καλύτερα θα ήταν να πει κάτι περισσότερο. Γι' αυτό και του αποκάλυψε ότι στη διαδρομή ανάμεσα στο Μαλμσέπινγκ και στο Στρέγκνες υπήρχαν 12 ενδιάμεσες στάσεις και ότι ο γέρος θα μπορούσε κάλλιστα να είχε κατέβει σε οποιαδήποτε από αυτές. Αυτός που θα μπορούσε να το γνωρίζει ήταν ο οδηγός του λεωφορείου, ο οποίος θα γύριζε, σύμφωνα με τον πίνακα δρομολογίων, στις 19.10 το ίδιο βράδυ, όταν το λεωφορείο θα επέστρεφε στο Φλεν.

Τώρα ο νεαρός κάθισε κάτω, δίπλα στον ανθρωπάκο με τα πονεμένα αυτιά.

«Πρέπει να σκεφτώ», είπε.

Και σκέφτηκε.

Σκέφτηκε ότι σίγουρα θα μπορούσε να αποσπάσει με το άγριο τον αριθμό του κινητού του οδηγού από τον ανθρωπάκο, για να του τηλεφωνήσει και να του πει ότι η βαλίτσα του γέρου

στην πραγματικότητα περιείχε κλοπιμαία. Αλλά τότε υπήρχε κίνδυνος να ειδοποιήσει την αστυνομία ο οδηγός, και αυτό δεν το ήθελε καθόλου ο νεαρός. Άλλωστε, δε βιαζόταν και τόσο πολύ, μια που ο γέρος φαινόταν υπερβολικά ηλικιωμένος και είχε μια βαλίτσα να κουβαλάει τώρα, οπότε θα έπρεπε να μετακινείται συνεχώς με τρένο, λεωφορείο ή ταξί αν ήθελε να ταξιδέψει πέρα από το Στρέγκνες. Ως εκ τούτου θα άφηνε νέα ίχνη πίσω του, και θα υπήρχε πάντα κάποιος που, αν τον έπιανες από τα αυτιά και τον σήκωνες, θα σου αποκάλυπτε πού είχε πάει ο γέρος μετά. Ο νεαρός είχε εμπιστοσύνη στην ικανότητά του να πείθει τους άλλους να του λένε όσα ήξεραν.

Μόλις ο νεαρός σταμάτησε να σκέφτεται αποφάσισε να περιμένει το εν λόγω λεωφορείο και να συναντήσει τον οδηγό του δίχως υπερβολικές ευγένειες.

Όταν πήρε την απόφασή του σηκώθηκε ξανά και ενημέρωσε τον ανθρωπάκο τι θα συνέβαινε με τον ίδιο, τα παιδιά του και το σπίτι του αν ειδοποιούσε την αστυνομία ή κάποιον άλλον για όσα έγιναν.

Ο ανθρωπάκος δεν είχε μήτε σύζυγο μήτε παιδιά, αλλά τον ενδιέφερε να διατηρήσει τα αυτιά του και τα γεννητικά του όργανα σε μια σχετικά καλή κατάσταση. Ως εκ τούτου, υποσχέθηκε στην ταξιδιωτική του τιμή ότι δε θα έβγαζε κιχ.

Την υπόσχεση αυτή τήρησε και μέχρι την επόμενη ημέρα.

* * *

Τα ζευγάρια των ανθρώπων που είχαν σταλεί να ψάξουν για τον Άλαν επέστρεψαν στο γηροκομείο για να αναφέρουν τα αποτελέσματα της αναζήτησης – ή μάλλον την απουσία αποτελεσμάτων. Ο δήμαρχος, ενστικτωδώς, δεν είχε θελήσει να εμπλέξει την αστυνομία και πάσχιζε να σκεφτεί ποιες άλλες επιλογές υπήρχαν τη στιγμή που ο ρεπόρτερ της τοπικής εφημερίδας τόλμησε να ρωτήσει:

«Τι σκέφτεται να κάνει τώρα ο δήμαρχος;»

Ο δήμαρχος παρέμεινε σιωπηλός για μερικά δευτερόλεπτα και μετά είπε:

«Να ενημερώσω την αστυνομία, φυσικά».

Αχ Θεέ μου, πόσο μισούσε την ελευθερία του Τύπου!

* * *

Ο Άλαν ξύπνησε όταν ο οδηγός τον σκούνησε ευγενικά και του ανακοίνωσε ότι είχαν φτάσει στη στάση για το Μπύρινγκε. Αμέσως μετά ο οδηγός έβγαλε με κόπο τη βαλίτσα από την μπροστινή πόρτα με τον Άλαν να τον ακολουθεί κατά πόδας.

Ο οδηγός αναρωτήθηκε αν ο κύριος θα τα κατάφερνε τώρα μόνος του και ο Άλαν του αποκρίθηκε ότι δε χρειαζόταν να ανησυχεί. Έπειτα τον ευχαρίστησε για τη βοήθεια και τον χαιρέτησε κουνώντας το χέρι καθώς το λεωφορείο έμπαινε στον αυτοκινητόδρομο 55 ξανά και συνέχιζε το δρομολόγιο προς το Στρέγκνες.

Ο απογευματινός ήλιος κρύφτηκε πίσω από τα ψηλά πεύκα που υψώνονταν γύρω, και ο Άλαν άρχισε να νιώθει την ψύχρα, που διαπερνούσε το λεπτό σακάκι και τις παντόφλες. Άλλωστε, Μπύρινγκε δεν έβλεπε πουθενά· μόνο δάσος και από τις τρεις πλευρές. Και ένα μικρό, χαλκικόστρωτο δρομάκι στα δεξιά του.

Ο Άλαν σκέφτηκε ότι ίσως υπήρχαν ρούχα στη βαλίτσα την οποία είχε πάρει μαζί του τόσο ξαφνικά και παράδοξα. Αλλά η βαλίτσα ήταν κλειδωμένη· και δίχως κατσαβίδι ή άλλο εργαλείο δεν υπήρχε ελπίδα να την ανοίξει. Απέμενε μόνο να αρχίσει να κινείται, διότι δεν μπορούσε να στέκεται εκεί στον δρόμο και να κρουώνει. Η πείρα του του έλεγε ότι δε θα κατάφερνε να την ανοίξει, όσο κι αν προσπαθούσε.

Η βαλίτσα είχε έναν ιμάντα στη μια στενή πλευρά της και αν την τραβούσες από εκεί κυλούσε υπάκουα πάνω στις μικρές ρόδες της. Ο Άλαν πήρε το χαλκικόστρωτο δρομάκι που οδηγούσε

μέσα στο δάσος με μικρά, συρτά βήματα. Πίσω του κυλούσε αδέξια η βαλίτσα πάνω στο χαλίκι.

Έπειτα από διακόσια μέτρα ο Άλαν έφτασε σε αυτό που υπολόγιζε ότι ήταν ο σταθμός του Μπύρινγκε: ένα εγκαταλειμμένο κτίριο στο σιλ του παραδοσιακού σιδηροδρομικού σταθμού δίπλα σε εντελώς παρατημένες σιδηροτροχιές.

Ο Άλαν ήταν οπωσδήποτε ένα θαυμάσιο δείγμα εκατοντάχρονου, αλλά τώρα παραείχαν δυσκολέψει τα πράγματα, σε πολύ λίγο χρόνο. Κάθισε, λοιπόν, πάνω στη βαλίτσα για να συγκεντρώσει ξανά τις σκέψεις και τις δυνάμεις του.

Διαγωνίως και αριστερά βρισκόταν το παλιό, κίτρινο οίκημα του σταθμού με δύο ορόφους, με όλα τα παραθύρια του ισογείου καλυμμένα με απλάνιστες σανίδες. Στα δεξιά είδε τις ράγες να εξαφανίζονται πέρα μακριά, στα βάθη του δάσους στο οποίο ήδη βρισκόταν ο Άλαν. Η φύση δεν είχε καταφέρει ακόμα να καταβροχθίσει εντελώς τις ράγες, αλλά ήταν φανερό πως κι αυτό θα γινόταν οσονούπω, θέμα χρόνου ήταν.

Η ξύλινη αποβάθρα δε φαινόταν πλέον ασφαλής για να βαδίσεις πάνω της. Κατά μήκος της τελευταίας σανίδας της είδε γραμμένες τις εξής λέξεις: «Μην πατάτε στις ράγες». Δεν είναι επικίνδυνες οι ράγες, σκέφτηκε ο Άλαν. Αλλά ποιος λογικός άνθρωπος θα περπατούσε πάνω στην αποβάθρα;

Πήρε αμέσως απάντηση, διότι εκείνη τη στιγμή άνοιξε η φθαρμένη πόρτα του σταθμού και ένας άντρας στα εβδομήντα, με τραγιάσκα, καρό πουκάμισο και μαύρο δερμάτινο γιλέκο, καστανά μάτια και γκριζα αξύριστα γένια βγήκε έξω από τον σταθμό πατώντας αποφασιστικά με τις μπότες του στην αποβάθρα. Ήταν φανερό πως ήταν σίγουρος ότι το σανίδωμα δε θα υποχωρούσε και φαινόταν να έχει στραμμένη όλη την προσοχή του στον γέρο που έβλεπε εκεί πέρα.

Ο άντρας με την τραγιάσκα σταμάτησε στη μέση της αποβάθρας και φάνηκε κάπως εχθρικός. Αλλά μετά φάνηκε ότι έχασε εκείνη την πρώτη εχθρική του όψη – πιθανώς επειδή είδε τι

σσί ετοιμόρροπο δείγμα ανθρώπου είχε καταπατήσει την ιδιοκτησία του.

Ο Άλαν παρέμεινε καθισμένος στην κλεμμένη βαλίτσα. Δεν ήξερε τι να πει – ούτε είχε όρεξη να πει οτιδήποτε, εν πάση περιπτώσει. Κοιτούσε όμως συνεχώς τον άντρα με την τραγιάσκα και περίμενε από εκείνον την πρώτη κίνηση, η οποία έγινε σχεδόν αμέσως, όχι όμως τόσο απειλητική όσο του είχε φανεί εξ αρχής πως θα ήταν· μάλλον επιφυλακτικός φάνηκε.

«Ποιος είσαι εσύ και τι δουλειά έχεις στην αποβάθρα μου;» είπε ο άντρας με την τραγιάσκα.

Ο Άλαν δεν απάντησε. Δεν μπορούσε να αποφασίσει αν ο άλλος ήταν φιλικός ή εχθρικός. Σκέφτηκε όμως πως καλά θα έκανε να μην τσακωθεί με τον μοναδικό άνθρωπο εκεί στην ερημιά, ο οποίος κάλλιστα θα μπορούσε να τον αφήσει να μπει μέσα στη θαλπωρή του σταθμού προτού πιάσει για τα καλά το βραδινό ψύχος. Γι' αυτό αποφάσισε να του πει τα πράγματα με το όνομά τους.

Έτσι ο Άλαν του είπε ότι τον έλεγαν Άλαν, ότι ήταν ακριβώς εκατό χρόνων και αρκετά σφριγηλός για την ηλικία του, τόσο σφριγηλός μάλιστα ώστε να το σκάσει από το γηροκομείο, ότι είχε καταφέρει να κλέψει μια βαλίτσα από έναν νεαρό που μάλλον δε θα ήταν τόσο χαρούμενος τούτη την ώρα και ότι τα γόνατα του Άλαν αυτή τη στιγμή δεν ήταν στα καλύτερά τους και πολύ θα ήθελε να σταματήσει για λίγο το περπάτημα.

Όταν ο Άλαν τελείωσε την αφήγησή του έμεινε καθισμένος πάνω στη βαλίτσα και περίμενε την απόφαση του άλλου.

«Α, έτσι πες μου», έκανε ο άντρας με την τραγιάσκα. «Κλέφτης είσαι!»

«Γερο-κλέφτης», αποκρίθηκε με εύθυμο τόνο ο Άλαν.

Ο άντρας με την τραγιάσκα δρασκελίσε ζωηρά την αποβάθρα, κατέβηκε από το σανίδωμα και πλησίασε τον εκατοντάχρονο σαν να ήθελε να τον «κόψει» από κοντά.

«Σοβαρά είσαι εκατό χρόνων;» τον ρώτησε. «Τότε πρέπει να πεινάς κιόλας, ε;»

**Ένας εκατοντάχρονος στα χνάρια του Φόρεστ Γκαμπ
–εάν ο Γκαμπ ήταν ειδικός στα εκρηκτικά και τιμούσε
υπέρ το δέον τη βότκα– αποφασίζει ότι ποτέ
δεν είναι αργά για να κάνεις μια καινούργια αρχή...**

Μέσα στην ψυχία της κάμαράς του, στο γηροκομείο,
ο Άλαν Κάρλσον περιμένει ένα πάρτι που εύχεται
να μην άρχιζε ποτέ. Πρόκειται για το πάρτι των εκατοστών
γενεθλίων του. Ο δήμαρχος και οι δημοτικοί σύμβουλοι
θα είναι παρόντες. Οι δημοσιογράφοι από τα τοπικά
μέσα ενημέρωσης θα είναι επίσης παρόντες.

Ο Άλαν, όμως, αποφασίζει να είναι απών.

Έτσι, βάζει τις παντόφλες του και το σκάει
από το παράθυρο. Έχοντας κάνει τη μεγάλη έξοδο,
θα ζήσει μιαν απίθανη περιπέτεια η οποία θα τον φέρει
αντιμέτωπο με διάφορους εγκληματίες, μια βαλίτσα
γεμάτη μετρητά, κάμποσους ανίκανους αστυνομικούς
και έναν ελέφαντα. Για οποιονδήποτε άλλο,
αυτή η περιπέτεια θα ήταν μοναδική. Όχι όμως
για τον Άλαν, που έχει ένα συγκλονιστικό παρελθόν,
αφού έχει μοιραστεί γεύματα –και πολλά περισσότερα–
με τον Στάλιν, τον Τσόρτσιλ, τον Μάο, τον Φράνκο,
τον Τρούμαν και τον Ντε Γκολ, έχοντας
διαδραματίσει ρόλο-κλειδί σε μερικές
από τις κορυφαίες στιγμές του 20ού αιώνα.

**Ένα ξεκαρδιστικά αστείο και βαθύτατα ανθρώπινο
μυθιστόρημα για το ταπεινό μεγαλείο της κάθε μέρας
και την ομορφιά τού να ζεις με πάθος ακόμα
και όταν ο κόσμος πάει να σε πείσει
ότι όλα είναι απελπιστικά άσχημα.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-859-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11551

Ε Σ Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η